

NOTĂ

referitoare la memoriul înaintat de doamna Niculina Rângheanu

Prin adresa cu numărul 51/3302/30.06.2011, doamna Niculina Rângheanu înaintează Biroului permanent al Camerei Deputaților un memoriu prin care solicită acordarea sporului de confidențialitate pentru perioada 10.07.1997 – 01.01.1998.

Memoriul doamnei Niculina Rângheanu are atașat o notă întocmită de Direcția resurse umane care este însoțită de un material ce cuprinde informații cu privire la date cu caracter personal. Acest material nu a fost multiplicat.

SECRETAR GENERAL
Gheorghe Barbu

D.S.T + D.R.U.
Nota pt. B.P.
[Signature]

D.R.U. - răspuns petendei

[Signature]

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 62/3302 / 30.06.2011

Către

Biroul permanent al Camerei Deputaților

Parlamentul României
Camera Deputaților
B.P. Nr. 766 din 1.07.2011

Mă numesc **NICULINA GH. RÂNGHEANU**, diplomat universitar Universitatea București, Facultatea de Științe juridice, secția juridică, în prezent pensionară, domiciliu în București, b-dul Dimitrie Cantemir nr.3, bloc 4, sc.A, etaj 5, ap.22, sectorul 4, oficiul poștal 53, cod poștal 04231, prin prezenta vă rog respectuos să acceptați să fiu primită în audiență de către dumneavoastră, pentru a vă relata și susține, personal următoarele:

Din anul 1962 și până la sfârșitul anului 1989 am funcționat în structurile aparatului Consiliului de Stat al RSR – organ legislativ – între sesiunile Mării Adunări Naționale, ocupând funcții de specialitate juridică în cadrul Direcției juridice și respectiv al Secției Scrisori și audiențe – Comisia Națională pentru soluționarea scrisorilor oamenilor muncii.

În această perioadă am efectuat activitate de examinare și soluționare a scrisorilor și am acordat audiențe tuturor cetățenilor care s-au prezentat la sediul instituției. Am formulat adrese de trimitere către organele de resort, comunicări de răspunsuri direct către cetățeni, am întocmit note și referate asupra problemelor desprinse din conținutul scrisorilor și a celor relatate în audiențe. Totodată, am efectuat activități de control în întreprinderi economice, întreprinderi agricole de stat, cooperative agricole de producție, în unități meșteșugărești și din rețeaua cooperăției de consum, în instituții de învățământ și de sănătate, în ministere, la consiliile județene și la organele de specialitate ale acestora, urmărind modul de rezolvare a problemelor solicitate prin scrisori și audiențe, întocmind note de constatare, încercând, totodată, să stabilesc relații de dialog benefice soluționării problemelor respective, în conformitate cu legislația în vigoare la acea dată. De asemenea, am pregătit materiale de sinteză lunare și semestriale și mi-am adus aportul la redactarea informărilor anuale – acestea fiind prezentate conducerii instituției. Efortul meu profesional a fost apreciat cu calificativul „foarte bine” - pe întreaga perioadă de activitate, fără excepție.

Începând cu data de 1 ianuarie 1990, am funcționat în calitate de expert în cadrul Frontului Salvării Naționale, unde a trebuit să depun un efort susținut pentru a parcurge un volum mare de corespondență și să desfășor o activitate intensă de audiere a cetățenilor veniți din toată țara, lucrând în program prelungit de muncă și să mă confrunt cu numeroase probleme sociale ale petiționarilor.

Ulterior, am funcționat la Direcția pentru relații publice, coordonată de secretarul general, conform art.24-(1) din Regulamentul de organizare și funcționare a serviciilor Camerei Deputaților, unde am continuat activitatea de examinare a sesizărilor, reclamațiilor și a cererilor cetățenilor conform art.51 din Constituția

României – dreptul de petiționare -, precum și audiere a tuturor petiționarilor care s-au prezentat la Biroul de audiențe al acestei instituții și întocmind note privind problematica din acest domeniu de activitate.

Cu experiența pe care o dobândisem în timp și coroborată cu interesul meu permanent pentru a-mi însuși noile reglementări care au survenit în viața politică și socială a Țării, am reușit să mă înscriu pe linia efortului general pentru a fi utilă și la noul loc de muncă, - evaluarea profesională individuală anuală fiind „Foarte bine”.

Am beneficiat de spor de vechime în muncă în perioada 1 aprilie 1992 – 1 mai 1993, în procent de 15 %; 1 iunie 1993 – 1 decembrie 1997, în procent de 25 %; și spor de stabilitate conform Legii nr.127/1997 pentru perioada 10 iulie 1997 – 1 decembrie 1997, în procent de 20 %.

Nu am beneficiat însă de sporul de confidențialitate, prevăzut de Legea nr.53/1991, republicată privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizare personalului din aparatul Parlamentului României, adoptată prin Legea nr.127/9 iulie 1997 – dată când eram încă în activitate.

Potrivit modificărilor ulterioare ale Legii nr.53/1991, la articolul 12 s-au introdus articolele 12¹ și 12² cu următorul cuprins:

Art. 12² (1) Salariații încadrați în funcții specifice din aparatul Camerei Deputaților sau al Senatului primesc, lunar, un spor de confidențialitate de 15 % calculat la salariul de bază. (2) De sporul prevăzut de alin.(1) beneficiază și salariații încadrați în alte funcții decât cele specifice din aparatul celor două Camere ale Parlamentului, care desfășoară activități sau realizează lucrări cu caracter confidențial stabilite de Biroul permanent al Camerei Deputaților sau ale Senatului, după caz.

Menționez, ca fapt divers, că în timpul exercitării funcției publice, prin scrisori și mai ales cu ocazia audiențelor, unii cetățeni au făcut unele aprecieri la adresa unor cadre cu funcții de conducere, dar eu nu am comentat nicicum asemenea informații păstrând secretul de serviciu, precum și confidențialitatea, deși nu eram beneficiară a sporului de confidențialitate.

La timpul respectiv sistemul de plată al salariilor era așa de secret, încât mi-ar fi fost aproape imposibil să aflu dacă vreun coleg beneficia de spor de confidențialitate, iar pe de altă parte, nu puteam să pretind cuiva să facă cunoscut public menționările de pe acel „fluturaș”.

Persoanele care au „păstorit” Direcția pentru relații publice și-au urmărit doar realizarea unor interese individuale cum s-ar spune: „unii cu steagul, iar alții cu munca”.

Nu am fost încadrată în funcții publice specifice, dar am funcționat în funcții specifice adevărului, aflat de la popor. Am fost ca un medic de medicină generală, pentru că trebuia să răspund la toate întrebările puse de cetățeni care vizau întreaga legislație; puneam într-adevăr un diagnostic social. Dar ce să fac ? Cine lucrează cu poporul, trăiește ca poporul. Întreaga mea viață profesională a fost închinată celor năpăstuiți și de unii și de alții; le-am ascultat suflarea și le-am înțeles și privirea aprigă în momente de descurajare. Am lucrat tot timpul în condiții de șoc, de stres

psihic, fără body guard, care să-mi fi asigurat securitatea fizică, având în vedere starea de spirit în care se aflau unii cetățeni în anumite momente, asumându-mi riscul profesional.

Repet că pe toată întinderea de timp cât am funcționat în structurile organelor legislative ale Țării, am manifestat preocupare pentru aprofundarea problemelor desprinse din conținutul scrisorilor, cât și a celor expuse de cetățeni cu prilejul audiențelor; am acordat consultații juridice în legătură cu actele normative în vigoare, necesare rezolvării legale a problemelor lor, stabilind un dialog eficient într-un climat de respect al deontologiei profesionale și de comunicare în plan sufletesc. Precizez, totodată, că am vechimea cea mai mare, la nivel de țară, în acest domeniu, perioada 1962-2004. M-am informat în plan legislativ și am stăruit pentru a-mi forma o cultură juridică în condiții de competență și competiție; am efectuat o activitate umană și utilă societății, construindu-mi astfel o carte de vizită favorabilă mie și instituțiilor în care am funcționat.

Am înțeles că pe parcurs prevederile art.12¹ (2) au fost extinse treptat la toate categoriile de salariați din Parlamentul României.

Omisiunea de a mi se acorda sporul de confidențialitate îmi crează un sentiment de frustrare și de neliniște, întrucât se apreciază că Direcția relații publice din structura Camerei Deputaților nu ar fi exercitat activități specifice, dar direct sau indirect, am contribuit la salvagardarea unor interese generale ale statului. Informațiile și propunerile formulate în scris de către unii cetățeni privind mai buna organizare a treburilor Țării, nu au fost receptate la cote reale de către factorii de decizie. Poporul, indiferent de formele de exprimare este acela care poate și chiar o face, cu privire la calitatea actului legislativ – Direcția respectivă ar trebui considerată ca un diapazon care vibrează atunci -, când înregistrează unele nereguli în toate planurile vieții sociale.

În aceste condiții mă simt total neîndreptățită și discriminată față de întreaga masă de salariați din structura instituției respective.

În acest sens invoc prevederile art.14 – din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, amendată de Protocolul nr.1 – interzicerea discriminării – „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire, bazată în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, originea națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”. Prin Decretul nr.74/17 mai 1994 s-a promulgat Legea privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la această convenție.

* * *

Cu adresa nr.2302/29 octombrie 1997, Serviciul resurse umane mi-a comunicat că am fost propusă pentru pensionare începând cu data de 1 decembrie 1997. Data cererii de pensionare reprezintă un aspect la alegere a persoanei interesate, fapt consacrat și în art.82 alin.(1) din Legea nr.19/2000, în care se spune: Pensia se acordă la cererea persoanei îndreptățite, a mandatarului desemnat de acesta cu procură

specială, a tutorelui sau a curatorului acesteia. Se poate observa cu ușurință că regula privind instituirea dreptului de a solicita acordarea pensiei constă în instituirea persoanei îndreptățite, iar excepțiile sunt persoana (mandatarului, tutorelui sau curatorului). În acest sens a se vedea art.8 din Decretul nr.31/1954 privitor la persoanele fizice și juridice – capacitatea deplină de exercițiu începe de la data când persoana devine majoră”. Precizez că nu am desemnat pe nimeni în calitate de mandatar și nu am dat nici procură în acest sens. Este de presupus că impactul psihologic a fost foarte mare, nefiindu-mi cunoscut conținutul adresei respective. Dar ce contează acest fapt dacă este mai ușor să lucrezi cu hârtiile decât cu oamenii.

Astfel, pe locul devenit liber a fost încadrată în persoane fără pregătire juridică, ci din domeniul fizicii mecanice. S-a spus că se va organiza un concurs la care aş fi putut participa și eu, dar nu s-a întâmplat așa ceva. Postul a fost ocupat fără nici un obstacol „legal”.

Vă mărturisesc că în întreaga mea activitate, în domeniul relații publice, nu s-a înregistrat nici o sesizare potrivit căreia nu s-ar fi respectat legile lui Jucovschi, Newton, Hooke, Albert Einstein, Arhimede sau principiul lui Pascal. E drept după cum afirmă unii: La „fotbal și la drept toți se pricep”, iar la Direcția relații publice s-a considerat că e locul unde s-ar putea face clacă juridică. Se spune că este mult mai ușor să afli o necunoscută într-o ecuație algebrică, decât să afli adevărul într-o ecuație socială” oricum, totul a fost foarte presant, deși aş fi putut să mai continui activitatea, în această situație fiind mai multe persoane la acea dată.

În baza Legii nr.3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, am fost pensionată cu decizia nr.159037/11 decembrie 1997, privind acordarea pensiei pentru munca depusă și limita de vârstă, cu o vechime integrală, cu o pensie de 990.984 lei, din care 804.846 lei pensie de asigurări sociale și 180.138 lei pensie suplimentară.

Din examinarea deciziei nu rezultă care au fost indicatorii care au condus la fundamentarea venitului brut realizat pe ultimele 12 luni ale anului 1997; nu mi-a fost prezentată fișa de calcul și alte documente care m-ar fi îndreptățit să fac contestație. H.G nr.471/21 august 1997 nu mi-a fost aplicată, Casa locală de pensii a sectorului 4 București, în baza art. 89 din Legea nr.19/2000 mi-a revizuit pensia și mi-a acordat drepturi bănești numai pe 36 de luni, invocând prescripția. Repet, în decizia inițială nu s-a făcut vorbire despre HG 471/21 august 1977 – și nici nu știam dacă sunt sau nu îndreptățită să primesc suma cu titlu de indexare, și oricum nu eu eram în măsură să-mi aplic singură Hotărârea de Guvern menționată. Cei de la Casa de pensii nu au fost sancționați,- fiindcă prin aceasta au contribuit la creșterea bugetului Casei de asigurări sociale, în timp ce eu sunt prejudiciată de importante sume, lunar și anual, fiind vorba de un procent de 15 % indexare. Cetățeanul este de vină că nu “dă cu bâta în geam” – iar presupusul beneficiar să sufere că s-a făcut actualizarea abia în cursul anului 2005, cu intenție – deoarece s-a observat, fiind pensionată în luna decembrie 1997 toate demersurile mele s-au soldat cu eșec. Funcționarii din sistemul Casei Naționale pentru asigurări sociale se consideră inamovibili și justiția face corp comun cu executivul atunci când interesele „majore” o cer. Statistica judiciară nu cred că deține cazuri de sancționare a funcționarilor respectivi, - aceștia fiind oblăduiți de justiție prin invocarea prescripției. Hotărârea nr.471/1997 nu este afectată de condiția termen,

deci dreptul subzistă acesta nefiind afectat de condiția termen. Se prevalează mai adesea de existența prescripției extinctive, care poate fi considerată un fel de „lespede legală” împotriva cetățeanului, atunci când acesta încearcă să-și susțină dreptul acordat prin lege. Nici Casa locală de pensii a sectorului 4 București și nici Casa de pensii a municipiului București, nu mi-a făcut cunoscut actul normativ potrivit căruia aş fi fost îndreptăţită să primesc sumele de bani pe cele 36 de luni. Înțeleg, prin aceasta că este vorba de un abuz de drept și neglijență în serviciu, care își regăsesc locul în prevederile Codului penal. De altfel, abuzul de drept este incriminat și de Constituția României și de dreptul comunitar, la care adaug și existența Comisiei pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții la nivelul Camerei Deputaților și a Senatului României. În această situație s-au aflat și ceilalți cetățeni pe care i-am audiat la timpul respectiv.

Menționez că atât în timpul activității salariale, cât și ca pensionară am fost frustrată de drepturile bănești cuvenite.

Astfel, în perioada 1 decembrie 1964 - 1 decembrie 1968 mi-a penalizat salariul cu 5% pentru neîndeplinirea condițiilor de stagiu în specialitate deși la absolvirea facultății primisem repartizie guvernamentală la Ministerul Afacerilor Externe. Între timp a trebuit să mai suport și un alt bir, acela numit contribuție pentru persoane fără copii, în baza Decretului nr.409/1965, contribuind la rotunjirea și revitalizarea bugetului de stat timp de 25 de ani – cel mai negru bir, dar nici cei actuali nu se îndură să ne restituie sumele încasate pe nedrept – fiind vorba de un abuz de drept. Și unii și ceilalți se află în aceeași ecuație de imoralitate. În toate timpurile – un fel de „vache à traire”.

Întrucât indemnizația lunară (pensia) nu acoperea în toate lunile costurile individuale privind întreținerea locuinței, energie electrică, gaze, telefon, reparațiile de încălțăminte și de îmbrăcăminte și, în primul rând, procurarea medicamentelor curente, am fost nevoită să mă întorc la vechiul loc de muncă, în calitate de colaborator, în perioada 1998-2001, cu unele intermitențe, apoi la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de colaborator, în funcția de consilier. La această comisie am asigurat singură examinarea corespondenței privind cererile, sesizările și reclamațiile, întocmind note și referate și adrese către organele competente sub semnătura președintelui Nicolae Păun. De asemenea, am primit în audiență pe toți cetățenii care s-au adresat la nivelul acestei comisii.

Deosebit de acestea, am pregătit întreaga documentație necesară elaborării unei inițiative legislative privind restituirea contribuției bănești la care au fost obligate persoanele fără copii în baza Decretului nr.409/1965.

În altă ordine de idei, țin să menționez că am primit cu mare satisfacție adoptarea Legii nr.7/11 ianuarie 2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, înțelegând prin aceasta că inițiatorul acesteia, s-a străduit să cunoască specificul și volumul de efort al acestei categorii de slujbași – aceștia nefiind niște vedete de vitrină, ci adevărați profesioniști în adevăratul sens al cuvântului.

Totuși, cât privește aplicarea art.72 (1) din Legea nr.7/2006 s-ar putea face unele reflecții. Astfel, funcționarii publici parlamentari al căror raport de serviciu a încetat în condițiile art.62 lit.d, beneficiază de o indemnizație egală cu 7 salarii lunare

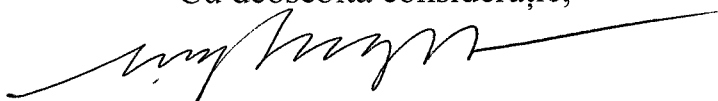
brute, care se impozitează potrivit legii, în timp ce ceilalți funcționari pensionați anterior apariției Legii nr.7/2006, nu au beneficiat de astfel de indemnizații. Cum s-ar spune: cei vechi și cei noi, când de fapt și unii și ceilalți au servit aceeași instituție parlamentară și care s-au confruntat cu foarte multe probleme grele specifice fiecărui început. În această situație este ușor să ne ducem cu gândul la unele din fabulele lui Grigore Alexandrescu. Las în seama cititorului să aleagă titlurile care s-ar potrivi mai bine.

Totuși, prevederile referitoare la stabilirea pensiei de serviciu a funcționarului public parlamentar, a creat un moment în care am aspirat o gură de oxigen și pe care am fi vrut cu toții s-o ermetizăm într-un recipient și la nevoie să-i fi dat drumul să funcționeze liber, dar cineva aproape fără să vrea, a intrat în sala de reanimare socială a pensionarilor și, apăsând cu degetul pe butonul cu pricina, a întrerupt astfel alimentarea cu oxigen – cei în cauză însă s-au trezit la realitatea zilei.

În final, considerând că mă încadrez în articolul 12² (2) din Legea nr.53/1991, republicată, vă rog respectuos să aprobați să mi se acorde sporul de confidențialitate și să mi se elibereze adeverința care să ateste acest fapt – aceasta fiindu-mi necesară să o anexez la contestația făcută în temeiul art.87 din Legea nr.19/2000 - pendinte la Tribunalul București, privind recalcularea pensiei.

Având în vedere că problemele expuse în prezentul memoriu vin, oarecum din timpuri mai vechi, și fiind nevoie de unele paranteze explicative suplimentare, recunosc că, ele vor ocupa un spațiu mai mare în lectura dumneavoastră profesională, vă adresez respectuoase mulțumiri pentru bunăvoința de a examina cele expuse și soluționa sollicitudinea mea îndreptățită.

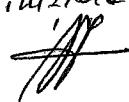
Cu deosebită considerație,

București, 30 iunie 2011

BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Parlamentul României
Camera Deputaților
DIRECȚIA DE RESURSE UMANE

A.S.T.
Se anexează
la adresa inițială

NOTĂ

privind solicitarea doamnei Rânghianu Niculina de a fi primită în audiență de către Biroul Permanent al Camerei Deputaților pentru acordarea sporului de confidențialitate pentru perioada 10.07.1997 – 01.01.1998

Sporul de confidențialitate a fost acordat prin Legea nr.127 din 9 iulie 1997 pentru modificarea și completarea Legii nr.53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, începând cu data de **10.07.1997**.

În conformitate cu prevederile art. 12² alin.(2) din Legea nr.127/1997, de sporul de confidențialitate *"beneficiază și salariații încadrați în alte funcții decât cele specifice din aparatul celor două Camere ale Parlamentului, care desfășoară activități sau realizează lucrări cu caracter confidențial, stabilite de Biroul permanent al Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz"*.

Pentru aplicarea acestor prevederi legale, la propunerea secretarului general, Biroul permanent al Camerei Deputaților, în ședința din 9 iulie 1997, a aprobat **activitățile și lucrările** cu caracter confidențial din Secretariatul general al Camerei Deputaților.

Activitățile desfășurate de Biroul pentru analiză și soluționarea petițiilor nu se regăsesc între activitățile cu caracter confidențial aprobate de Biroul permanent și în consecință personalul de execuție din această structură, inclusiv doamna Rânghianu Niculina, nu a beneficiat de acest spor.

La data de **27 ianuarie 1998**, Biroul permanent al Camerei Deputaților a luat în discuție propunerea Secretarului general de a aproba completarea activităților și lucrările cu caracter confidențial, pentru care se acordă spor de confidențialitate, cu alte activități, inclusiv cele legate de analiza și soluționarea petițiilor.

După aprobarea de către Biroul permanent, de la data de **01.02.1998**, prin Ordinul secretarului general al Camerei Deputaților, personalul de execuție din cadrul Biroului pentru analiză și soluționarea petițiilor a beneficiat de spor de confidențialitate.

Întrucât la data de 01.02.1998, doamna Rânghianu Niculina era pensionară pentru limită de vârstă de la data de 01.01.1998, nu a fost cuprinsă în lista salariaților care au beneficiat de sporul de confidențialitate.

DIRECTOR

Nicoleta Khedidi

